

N:o 119.

Neljäntenä Sunnuntaina Loppiaisesta.

Evank. Matt 8: 23–27.

Kuin Jeesus oli haahteen astunut, seurasivat hänen opetuslapsensa. Muuta katso, suuri ilma nousi merellä, niin että haaksi aalloilta peitettiin; mutta hän makasi. Niin tulivat hänen opetuslapsensa, ja herättivät hänen ja sanoivat: Herra, auta meitä, me hukumme. Ja hän sanoi heille: te heikko-uskoiset, miksi te olette pelkurit? Niin hän nousi ja asetti tuulen ja meren: ja tuli juuri tyveneksi. Niin ihmiset ihmettelivät, sanoen: millinen tämä on? Sillä tuulet ja meri ovat myös hänelle kuuliaiset.

Tässä evankeliumissa esitetään meille monta seikkaa, joita meidän ahkerasti tulee tutkistella ja tarkoin ottaa varteen. Niistä tahdomme tällä kerralla, mikäli aika myöntää, ottaa muutamia tarkasteltavaksemme.

Ensiksi kertoo evankelista, että Herra Jeesus makasi haahdessa ja nukkui niinkuin muukin ihminen, jolla on luonnollinen unensa, kun on matkannut, kulkenut tai muuten työskennellyt itsensä väsyksiin, niin että hänen sitten tarvitsee nukkua ja levätä. Tällä tahtoo evankelista todistaa, että **Kristus totisesti on luonnollinen ihminen**, jolla oli kaikki ne luonnolliset ominaisuudet, mitkä oikealla ihmisellä luonnosta on. Hän valvoi, nukkui, kulki ja seiso, söi, joi j. n. e. niinkuin toinen ihminen. Varsinkin annetaan tällä tietää, että rakkaan Herran sillä kertaa täytyi olla kovin väsynyt raskaasta työstä saarnattuaan ja parannettuaan sairaita, joita toimia hän välistä päivät pääksytysten toimitteli ja usein myöhään yöhönkin. Olipa hän nytkin valvonut ja rukoillut, johon hän usein kulutteli kokonaisia öitä, niin että hän sen jälkeen tarvitsi ja suuresti kaipasi nukkumista ja lepoa. Sitäpä varten hän nytkin erkani kansasta ja astui haahteen opetuslastensa kanssa, jotta olisi saanut vähän levätä ja nukkua rauhassa; hän siis laskeutui levolle haahden perään, kuten

Markus sanoo. Tämä on ensimmäinen kohta, joka meidän tulee oppia tästä evankeliumista vahvistaaksemme sillä uskoamme Herrastamme Jeesuksesta, että hän on luonnollinen ja toinen ihminen.

Toiseksi. Kun hän nyt oli nukkunut ja makasi makeassa ja parhaassa unessaan, jolloin opetuslasten tuli pitää huoli oikeasta suunnasta, silloin nousi äkkiä niin kova myrsky, että aallot alkoivat viskautua sisään ja haaksi näytti olevan vajoomaisillaan, niin että he eivät muuta edessään nähneet kuin perikadon. Kun he sitten vihdoin hätähuudoilla ja parkumisella herättivät hänen, niin nousi hän ylös ja nuhteli tuulta, se on: kaikkia perkeleitä, jotka olivat nostaneet tämän myrskyn ja rajuilman, että he lakkaisivat, ja laineita, etteivät enään ärjyisi ja raivoisi. Silloin täytyi kaiken heti tyventyä ja hiljentyä, niin että kansakin siitä pelästyi ja sanoi: **Millinen tämä on, sillä tuuli ja meri ovat myös hänelle kuuliaiset?**

Tämä nyt ei ollut heikon tai ainoastaan luonnollisen ihmisen työ, niinkuin se oli, että hän nukkui ja lepäsi laivassa, sillä ihmiset eivät voi käskää tuulta eikä merta eivätkä ne myöskään ole hänelle kuuliaisia. Mutta niin pian kuin hän mahtavana Herrana uhkaa tuulta ja meren laineita ainoastaan sormellaan, katso, silloin täytyy kaiken muuttua hiljaiseksi tyy-

neydeksi. Siis todistaa myöskin tämä työ sen kohdan meidän kristillisessä uskossamme, että **Kristus on totinen Jumala** ja että hänellä on jumalallinen valta ja voima kaikkein luontokappalten, tuulien, merien ja itse perkeleenkin Herrana.

Tämä tulee meidän ennen kaikkea oppia ja muistaa tästä evankeliumista, että nimittäin Kristus kuvataan tässä sekä totisena Jumalana että totisena ihmisenä. Vaikka voimme sen nähdä kaikkialla toisissakin evankeliumeissa, on kuitenkin tarpeellista, että joka päivä taistelemme ja opimme sitä, jotta tämä opinkohta tulisi lujaksi kristikunnassa ja me alkaisimme vakavasti ja horjumatta uskoa, että meillä tässä Vapahtajassa Kristuksessa on sellainen Herra, joka ei ainoastaan ole meidän kaltaisemme ihmisyydessä vaan on myöskin Jumala ja Herra, jolta meillä on sekä tämä ruumiillinen elämä että sen ohessa lunastus, apu ja pelastus kaikesta hädästä, sekä ajallisesta että ijankaikkisesta, vieläpä kaikkein luontokappalten kiusausta vastaan.

Ainoastaan siitähän syystä meillä onkin nimenä kristityt, koska uskomme tähän Herraan, joka samalla on totinen Jumala ja ihminen, eikä sen vuoksi, että ainoastaan uskomme Jumalan luoneen meidät niinkuin muutkin luontokappaleet. Onhan taivaskin Jumalan luontokappale ja semmoisena yhtä hyvä kuin mekin, samoin myöskin turkkilaiset, pakanat ja juutalaiset, vielä itse perkelekin enkeliluontoonsa nähden, joten siis me emme ole parempia eikä meillä ole mitään suurempia etuja kuin toisillakaan siinä suhteessa, että Jumala on luonut meidät. Mutta sen vuoksi me olemme ja nimitetään kristityiksi, että me myöskin uskomme Jumalan poikaan, joka on totinen, ijankaikkinen Jumala Isän kanssa ja sen ohessa kuitenkin luonnollinen ihminen, syntynyt neitseestä Maariasta, ollaksensa meidän Herramme ja Vapahtajamme, sekä si-

tä varten ilmoitettu ja annettu meille, että uskoisimme häneen ja häntä ynnä Isää avuksemme huutaisimme.

Tässä kohden nyt eroaa kristittyjen usko kaikkein muiden ihmisten uskosta ja jumalanpalveluksesta; ja se tekee kaikki muut vääriksi ja kelvottomiksi pysyen itse totisena ja lujana. Kyllähän turkkilaiset ja juutalaiset kerskaavat olevansa Jumalan kansaa ja sanovat uskovansa Jumalaan ja rukoilevansa ainoata, ijankaikkista, elävätä Jumalata, joka on luonut taivaan ja maan j. n. e. He ovat meille kristityille mitä äkäisemmin vihoissaan, pitävät suurimpana hulluutena vieläpä hirmuisimpana kauhistuksenakin, kun me tunnustamme useamman kuin yhden persoonan ijankaikkisessa ja jumalallisessa olemuksessa ja siis muka ilmeisesti valehtelemme vastaamme. Kuitenkin kulkevat he harhaan oikeasta Jumalasta eivätkä siis voi palvella häntä.

Sillä Jumalata eivät voi ketkään muut oikein tuntea eikä palvella kuin ne, joilla on hänen sanansa, jossa hän itse on itsensä ilmoittanut, kuten Kristus sanoi samarialaiselle vaimolle: **Ette tiedä, mitä te rukoilette, mutta me tiedämme, mitä me rukoilemme.** Ilman hänen sanaansa ei siis voida puhua eikä tietää mitään varmaa, ei hänen jumalallisesta olemuksestaan eikä hänen tahdostaan. Kaikkein viisaimmat pakanatkin ovat aina itse tunnustaneet, että Jumala ja hänen hallituksensa on jotain niin korkeata, hämärätä ja syvään salatua, ettei kukaan voi tutkistella eikä ymmärtää sitä, vaan jota enemmän ihmisjärki mietiskelee ja aprikoi sitä, sitä kauvemmaxi se siitä joutuu, kuten Johanneskin 1: 18 sanoo: **Ei ole kenkään koskaan Jumalata nähnyt; ainoainen Poika, joka on Isän helmassa, hän ilmoitti meille.**

Tässä sanoo nyt Raamattu, että Jumala on ilmoittanut itsensä niin ja tahtoo tulla siten tunnetuksi, että hän on sellainen Jumala, jolla

on Poika, hänen ainokaisensa, ja joka on, kuten Johannes sanoo, hänen helmassaan, se on: hänen jumalallisessa olemuksessaan ja majesteettiudessaan. Hänen täytyy siis olla yhdessä hänen kanssaan ijankaikkinen ja kaikkivaltias Jumala ijankaikkisuudesta. Sitten on sama Jumalan Poika ottanut ihmisluonnon ollakseen välimies Jumalan ja ihmisten välillä ja lunastukseen meidät sen lupauksen mukaan, jonka Jumala antoi 1 Moos. 3: 15 ihmiskunnalle, että nimittäin vaimon siemen oli rikkipolkeva käärmeen (perkeleen) päin. Ei siis ole kylliksi eikä voida sanoa palveltavan oikeata Jumalata, jos tehdään ainoastaan kuin juutalaiset, turkkilaiset ja muut kaikkialla, jotka ilman Jumalan sanaa ja uskoa Kristukseen kerskaavat palvelevansa ainoata Jumalata, joka on luonut taivaan ja maan, sillä silloin et sinä vielä tunne hänen jumalallista olemustaan eikä tahtoaan. Että on yksi Jumala, joka kaikki on luonut, sen sinä tiedät hänen teoistaan eli niistä teoista, jotka hän on tehnyt sinulle ja kaikille luontokappaleille. Ne sinä kyllä näet, mutta häntä itseään, kuka hän on, minkälainen hänen jumalallinen olemuksensa on ja mikä mieli hänellä on, sitä et sinä voi nähdä etkä huomata ulkonaisista kappaleista.

Mutta jos tahdot sen tietää ja oikein tuntea hänet, niin täytyy sinun kuulla hänen sanaansa, jossa hän on itse ilmoittanut itsensä ja sanonut, että hän on meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen ijankaikkinen Isä, joka on antanut Poikansa meille välimieheksi, jonka täytyy olla meidän kaltaisemme ja totinen ihminen, kuitenkin Pyhän Hengen synnittä siittäjä ja neitseestä syntynyt. Voidakseen nimittäin todellakin olla välimies Jumalan ja ihmisten välillä ja siis meidän Vapahtajamme, joka lunastaisi meidät Jumalan vihasta ja hankkisi meille ijankaikkisen armon, on hänen täytynyt olla ei ainoastaan totinen Jumala vaan myöskin totinen ihminen ja siksi tulla.

Jos hänellä siis on jumalallinen luonto, niin täytyy hänen myöskin olla yhtä ijankaikkinen ja kaikkivaltias kuin Isä. Ja että taasen me voimme tuntea hänen jumalallisen olemuksensa ja tahtonsa, niin on tämä välimiehemme, Jumalan Poika, joka on Isän helmassa, itse ilmoittanut sen meille.

Vaikka siis turkkilaiset, juutalaiset ja kaikki pakanat osaavat puhua niin paljon Jumalasta, mitä järki voi tietää hänen töistään, esimerkiksi että hän on kaiken luoja ja että häntä tulee totella j. n. e., ja vaikka he aina meluavat meitä kristittyjä vastaan ja häpäisevät meitä sanoen meidän kumartavan moni jumalia, niin tiedämme kuitenkin, ettei heillä ole oikeata Jumalaa. Eiväthän he tahdo kuulla hänen sanaansa, jonka hän itse on itsestään ilmoittanut hamasta maailman alusta pyhain isäin ja profeetain kautta ja viimeksi itse Kristuksen ja hänen apostoliensa kautta, eivätkä tuntea häntä siten, vaan herjaavat ja raivoovat häntä vastaan. He kuvittelevat itselleen sellaisen Jumalan, jolla ei ole mitään Poikaa eikä Pyhää henkeä jumaluudessaan. Heillä ei siis ole mitään muuta kuin tyhjä unelma Jumalana, jota he kumartavat, vieläpä tyrkyttävät kopeasti valheitaan ja herjauksiaan Jumalan tietona, sillä he luulevat ilman jumalallista ilmoitusta, se on: ilman Pyhää Henkeä, voivansa tuntea Jumalan ja tulla hänen tykönsä ilman sellaista välimiestä, jonka pitää olla Jumalan oma Poika, joten he siis niinmuodoin itse teossa ovat ilman Jumalaa. Sillä totisesti ei mitään muuta Jumalata ole kuin se, joka on meidän Herramme Jeesuksen Isä; he molemmat ilmoittavat Pyhän Hengen kautta itsensä seurakunnalle ja vaikuttavat ja hallitsevat uskovaisten sydämissä, kuten 2 Joh. 1: 9 sanotaan: **Jokainen kuin harhailee ja ei pysy Kristuksen opissa, ei hänellä ole Jumalata;** ja Joh. 5: 23 sanoo Kristus: **Joka ei Poikaa kunnioitse, ei se**

kunnioitse isää; ja Joh. 14: 6: Ei kenkään tule Isän tykö, vaan minun kauttani.

Ei siis ole turkkilaisten, juutalaisten eikä muiden kristittömien kerskaus Jumalasta mitään muuta kuin sokeiden ja hullujen ihmisten turhia ajatuksia, joilla saatana niin pettää ja hurmaa heitä, että luulettelevat omistavansa oikean Jumalan, vaikka eivät tiedä hänestä eikä heillä ole mitään varmaa Raamatun todistusta. He hylkäävät ja häpäisevät sen, jossa hän on suurilla todistuksilla ja näytteillä ilmoittanut itsensä.

Koska he siis kieltävät eivätkä tahdo ottaa vastaan Kristusta, joka on totinen Jumala ja ihminen, niin ei heillä myöskään ole Jumalassa eikä Jumalasta, jota he kehuvat taivaan ja maan luojaksi, mitään muuta kuin tyhjä nimi eli varjo. Selittääkseni asian käteentuntuvalla vertauksella, on laita aivan sama, kuin jos tahtoisin kerskata siitä, että olisin suuren maaherran alamainen, josta kuitenkin en tiedä enkä voi sanoa, mikä tai kuka hän on, ja josta samalla epäilen, onko hän mikään ihmisenkään ja onko hänellä ruumista ja sielua. Rakkaani, mikäpä herra se olisi, josta en voisi sanoa, onko hänellä olemuksessaan mitään käsivarsia tai sääriä, päätä tai ruumista? Aivan kuin jos minä sanoisin Saksin kuuriruhtinaasta tai Mansfeldin kreivistä: Tämä on kuuriruhtinas tai Mansfeldin kreivi, mutta ei hänellä kuitenkaan ole ruumista, päätä, vartaloa, käsiä eikä jalkoja. Samanlainen Jumala on sekin, jonka turkkilaiset kuvittelevat itselleen, jolla ei jumaluudessaan saa olla mitään Poikaa. Näin riistävät he häneltä kädet ja jalat, se on: hänen täydellisen jumaluutensa, jossa hän on ilmoittanut itsensä ja tahtoo olla tunnettu. He eivät siis tavoittele totisen Jumalan asemesta mitään muuta kuin tyhjää ja turhaa omien ajatustensa varjo, sillä he eivät huoli sellaisesta Jumalasta, joka on Isä ja on lahjoittanut meille poikansa sekä runsaasti vuo-

dattanut Pyhän Henkensä meidän ylitsemme, vaan he raivoovat häntä vastaan mitä hirmuisimmilla häväistyksillä.

Samoin äkäilevät juutalaisetkin meitä vastaan mitä hurjimmin ja huutavat meillä olevan kolme Jumalata ja meidän kumartavan, paitsi ainoata Jumalata, neitsyt Maarian poikaa Jumalan Poikana ja Pyhää Henkeä. Kuitenkin he tietävät ja heidän täytyy tunnustaa, että meillä siihen on selvät todistukset heidän omissa raamatuissaan, nimittäin Mooseksessa ja profetoissa, ja että me pidämme ne sen uskomme perustuksena, että Kristus Jumalan Poika ja Jumalan Henki nimitetään eri persooniksi jumaluuden olemuksessa. Juutalaiset eivät siis valheellisilla ja häpeällisillä syytöksillään herjaa niin paljon meitä, kuin paljoa enemmän itse Jumalata ja Pyhää Raamattua.

Me voimme todistaa, ettei uskomme ole uusi eikä sen alku outo, vaan että se on kaikkein vanhin ja on alkanut ja ollut olemassa hamasta maailman alusta. Saivathan ensimmäiset vanhempamme Aadam ja Eeva surkean lankeemuksensa jälkeen tämän uskon Jumalan Poikaan, meidän Vapahtajaamme. Näinhän kuului lupaus, joka heille annettiin: **Vaimon siemen on rikkipolkeva käärmeen pään,** 1 Moos. 3: 15. Tästä ensimmäisestä evankeliumista on meidän uskomme alkanut ja vuotanut.

Sillä silloin jumala itse julisti ja ilmoitti, että vaimo oli kohdussansa kantava pojan, joka piti sanottaman hänen eli vaimon siemeneksi, niin että sekä vaimo oli oleva luonnollinen ihminen että tämä lapsi hänen oikea luonnollinen poikansa. Kuitenkin piti tämän lapsen olla ainoastaan vaimon siemen, se on: ei kenenkään miehen siittämä. Tällä siemenellä oli oleva se valta ja voima, että se saattoi ja sen piti **rikkipolkeman käärmeen pään.** Se on: sen piti tehdä tyhjäksi perkeleen valta, joka Aadamissa ja Eevassa oli tehnyt koko ihmis-

sukukunnan alamaisekseen kuolemassa ja ijankaikkisessa kadotuksessa; sen piti siis pelastaa ihmiskunta synnistä, Jumalan vihasta ja ijankaikkisesta kuolemasta. Tämän persoonan täytyi olla erinomainen, ei ainoastaan enemmän kuin pelkkä ihminen miehestä ja vaimosta vaan myöskin suurempi kuin mikään enkeli, koska perkele, jonka pää hänen piti rikkipolkeman, itse on korkeinta enkeliluontoa.

Tällä tarkoitti Jumala selvästi sanoa: Minä tahdon antaa hänen olla luonnollinen ihminen, vaimosta syntynyt, ei kuitenkaan luonnollisesti ja yleisellä ihmistavalla kenenkään miehen siittämä. Hänellä ei ole oleva ainoastaan inhimillinen luonto, niinkuin sinulla Aadam ja sinulla Eeva, sillä siinä tapauksessa hän ei voisi polkea käärmettä. (Sellaista valtaa ei heilläkään ollut ennen lankeemusta, vaikka olivat luodut ilman syntiä). Vaan hän on oleva sekä luonnollinen ihminen että totinen Jumala, perkeleen ja kaiken hänen valtansa Herra, joka itse tekee ainoastaan Jumalan majesteetille kuuluvan työn, sillä ainoastaan Jumalan vallassa on perkeleen, kuoleman, synnin ja helvetin kukistaminen. Täytyyhän hänen nyt olla toinen persoona ja erotettu hänestä, joka tätä puhuu ja tämän persoonan lupaa, jonka piti olla vaimon siemen ja rikkipolkea käärme, ja kuitenkin täytyi hänen olla samaa jumalallista olemusta. Koska taasen ei ole useampia kuin yksi ainoa Jumala, niin täytyi tämän olla ijankaikkinen Jumalan Poika.

Siis ovat kaikki pyhät isät ja profeetat hamasta maailman alusta saarnanneet ja usko-neet sitä opinkappaletta, että Kristuksen piti luvattuna vaimon siemenenä olla totinen ihminen ja samalla kuitenkin totinen Jumala sekä kaikkein luotujen, synnin, perkeleen ja kuoleman Herra. Hänen piti toimittaa ihmis-suvun sovitus- ja lunastus-työ ja pelastaa

meidät Jumalan ijankaikkisesta vihasta ja kadotuksesta, joka Jumalan oikean tuomion kautta oli päällemme tullut, sekä särkeä perkeleen työt, kuten 1 Joh. 3: 8 sanotaan, että Jumalan Poika on sitä varten ilmestynyt, että hän perkeleen työt särkisi, se on: katkaisisi meidän ijankaikkiset kahleemme, jotka sitoivat meidät Jumalan vihan ja helvetin valtaan.

Sellaista nyt on Herramme Kristus itse saarnannut ja käskenyt apostolinsa ja koko kristikunnan samaa saarnaamaan viimeiseen päivään asti. Hän osoitti sen myöskin itse teossa ja todisti sillä ilmeisesti siitä, samoin kuin hän tässä evankeliumissa osoitti sen, kun sanalla hillitsi ja tyynnytti sekä tuulen että meren, eli toisin sanoen itse perkeleen. Tämän on hän myöskin tehnyt, niin usein ja heti kuin tätä uskonkappaletta on kielletty. Kun nimittäin Aadam ja Eeva alussa julistivat ja saarnasivat tätä uskoa luvattuun siemenen lapsilleen ja lapsenlapsilleen ja siis kaikille ihmisille aina seitsemänteen patriarkkaan Henokkiin saakka, niin silloin kävi perkele Kainin ja hänen jälkeentulevaistensa kautta ankarasti kristillisen kirkon kimppuun, ahdisteli ja hätyytteli tuulispäillään ja aalloillaan niin hirmuisesti tätä alusta, että sitä ei melkein enään näkynyt-kään ja että se oli uppoamaisillaan. Silloin lähetti Jumala toisen saarnaajan, nimittäin Henokin, jonka kautta hän Aadamin keralla piti toisissa hänen lapsissaan ja jälkeentulevaisissaan tätä oppia voimassa, ja vastusti perkeletä.

Hänen jälkeensä lähetti Jumala Noan vedenpaisumukseen asti, jolloin seurakunta jälleen joutui mitä suurimpaan hätään ja koko maailma hukutettiin paitsi kahdeksaa ihmistä. Mutta sittenkin pysyi usko tämän Jumalan Pojan kautta noissa samoissa henkilöissä eleillä ja voimassa. Noan ja hänen lastensa jälkeen herätettiin sitten Aabraham pitämään pystyssä Jumalan kirkkoa, ja seuraavina aikoina kaikki

pyhät profeetat ja kuninkaat, niinkuin Daavid, Hiskias, aina Herraan Kristukseen itseän ja hänen apostoleihinsa asti, jotka kaikki tyyni ovat tätä uskoa saarnanneet perkeleen hirmuvaltaa ja raivoa vastaan. Kristitylle on sekä hyödyllistä että huvittavaista nähdä ja tutkistella, kuinka tämä saarna ja usko sekä saman Jumalan Pojan valta ja voima aina on pidetty pystyssä seurakunnassa, niin että aina sitenkäy ja tapahtuu hänen kirkossaan ajasta aikaan – joka tässäkin evankeliumissa osoitetaan – että perkele myrskytuulinen ja laineinen, se on: väärillä hengillään ja perkeleellisillä opeillaan sekä kaikenlaisella maailman tyranniudella, nousee vastustamaan Kristusta. Kuitenkin Kristus aina auttaa ja pelastaa kirkkonsa sellaisessa hädässä, niinkuin hän tässä auttoi ja pelasti apostolinsa haahdessa.

Sillä tämän pahan hengen aallot, jolla tuulessa valta on, kuten P. Paavali Efes. 6: 12 sanoo, ovat aivan maailman alusta saakka, kuten sanottu, hätyyttäneet tätä laivaa, joka on kristillinen kirkko, musertaakseen ja vajottaakseen sen yhdessä Kristuksen ja hänen omiensa keralla. Kuitenkin on se aina tuollaisessa myrsky-ilmassa ja sellaisessa peljästyksessä ja heikkoudessa, jossa apostolit tässä olivat, pidetty pystyssä uskon kautta ja tätä Vapahtajaa Kristusta Jumalan Poikaa avuksi huutamalla, jolla alati on täydytty torjua näitä myrskypuuskia ja vesiaaltoja. Kaikissa niissä on Jumalan voima lopulta tullut näkyviin nyt yli viiden tuhannen vuoden kuluessa, niin että tuollaisten myrskyjen ja vyöryvien aaltojen on täytynyt tyyntyä ja peräytyä kerta toisensa jälkeen.

Kaikki jotka ovat hätyyttäneet tätä alusta ja myrskynneet ja riehuneet sitä vastaan, ne ovat nyt, Jumalan kiitos, meidän aikoihimme asti kadonneet, esimerkiksi nuo suuret keisarikunnat ja kuningasvallat Babylon, Assyria ja Rooma, samoin myös kreikkalaisten ylival-

ta. Näin on siis tämä haaksi säilynyt ja on yhä edelleenkin säilyvä. Mitä sitten siihen tulee, että paavi ja turkkilaiset vielä jällellä olevine myrskytuulineen ajelevat ja riehuttelevat ärjyviä aaltojaan ja haluavat kumpikin hukuttaa tämän laivan, niin tulee meidän pitää sitä tuon vanhan käärmeen, perkeleen, viimeisenä raivona ja epätoivoisena ponnistuksena, joka nyt pian on musertava itsensä Kristukseen ja hänen kirkkoonsa ja kadottava kaiken valtansa. Hän on vaan tahtonut viimeisessä vihassaan ja julmuudessaan tehdä paljon pahaa, koska hän tietää, että hänen pian täytyy peräytyä ja antaa myrkkynsä, pistimensä ja hampaansa Kristuksen ja hänen kristikuntansa jalkoihin rikkitallattavaksi.

Oppikaamme siis tuntemaan tämä Vapahtaja ja uskokaamme häneen, joka on se Herra, joka voi tyynnyttää ja tukauttaa perkeleen myrsky-ilmat ja raivoovat aallot, milloin tahdot. Meidän tulee köyhän kirkon pahojen ja katkerien vihollisten kaikkea valtaa vastaan lohduttaa itseämme sillä, etteivät ne kaikilla hyökkäyksillään tätä haaksea vastaan saa mitään aikaan, koska Kristus, joka nyt yli viisi tuhatta vuotta on tyynnytellyt sellaisia ilmoja ja aaltoja, osaa ja voi vieläkin ne kukistaa ja tukauttaa. Heidän yrityksensä eivät ole koko viitenä vuosituhantena onnistuneet vaan lopuksi pettäneet heidät, eikä se ole heille tästäkään lähtien, vielä jällellä olevana viimeisenä aikana, onnistuva paremmin. Tämä mies, joka makaa täällä haahdessa ja nukkuu, hän on kylä aikanaan heräävä meidän rukouksestamme ja näyttävä olevansa se, joka voi meren ja myrskyn asettaa. Silloin täytyy paavin, turkkilaisten, perkeleen ja kaiken, mikä niin hirmuisesti on hätyyttänyt tätä alusta, syöksyä perikatoonsa. Amen.

Meidän varma perustuksemme ja lohdutuksemme kaikkein perkeleen ja helvetin riehuntaa ja raivoa vastaan on siis se, että tie-

dämme, että meidän uskomme tähän Herraan, jonka tunnustamme totiseksi Jumalaksi ja ihmiseksi, on oikea, ensimmäinen ja vanhin, että se on aina Jumalan Pojan kautta pidetty voimassa maailmassa, on myöskin jäävä viimeiseksi ja kestävä maailman loppuun saakka. Varsinkin nähdään ilmeisesti Jumalan voima ja vaikutus siinä, että se, huolimatta niin monista ja alituisista perkeleen ja maailman kiusauksista, on kuitenkin ollut pysyväinen ja pysyy vieläkin. Vaikka sen onkin aina alusta alkaen täytyntä kestää monia suuria ja ankaria myrskyjä ja sysäyksiä, ei sitä sittenkään ole saatu kukistetuksi tai heikonnetuksi, vaan se seisoo lujana ja on vieläkin alati vaikuttamassa; ja mitä enemmän sitä vainotaan, sitä vahvemmaksi se tulee. Ja nyt maailman loppulla on asian laita niin, että me, Jumalan kiitos, uskomme ja saarnaamme juuri samaa, mitä Aadam, Aabel, Henok, Noa, Aabraham ja kaikki isät ja profeetat ovat uskoneet ja saarnanneet. Sanalla sanoen: Kristuksen täytyy evankeliumineen purjehtia maailman merellä ja aalloilla ja kestää saatanan myrskyilmoja aina loppuun saakka.

Sitä vastoin näemme myöskin, että kaikkein muiden, nimittäin pakanain, turkkilaisien, nykyisten juutalaisten ja kristittömien usko, uskonto ja jumalanpalvelus on aina ollut eikä vieläkään mitään muuta ole kuin pelkkiä epävarmoja, eksyviä ja heidän itsensä äskettäin keksimiä asioita, jotka eivät ole minkään arvoisia ja johon heillä ei voi olla eivätkä voi osoittaa mitään varmaa perustusta. Eiväthän he tiedä eivätkä kuule Jumalan sanaa, jonka hän alusta on antanut ja jota aina on yksimielisesti noudatettu ja saarnattu hänen seurakunnassaan. Jos heiltä kauvan kyseltäisiin, mistä he tietävät, että heidän uskonsa on oikea, niin ei he voisi esittää mitään Jumalan sanaa eikä todistusta siitä, vaan heidän täytyisi tunnustaa, että se on heillä tarinana isiltä ja

että he näkevät muidenkin ihmisten uskovan samalla tavalla.

He vaeltavat siis sangen suuressa eksymyksessä ja sokeudessa kahteen kohtaan nähden. **Ensiksi** siinä, etteivät voi sanoa, mitä toki Jumala on olemuksessaan. Eiväthän kaikkein viisaimmat ja oppineimmat pakanoista, jotka suurella uutteruudella ovat asiata tutkistelleet, ole voineet siitä selville päästä, vaikka kuitenkin parhaat heistä ovat sanoneet niin paljon, kuin järki voi tajuta ja älytä Jumalan töistä, nimittäin että Jumalan täytyy olla ijan-kaikkinen olemus, kaiken luoja, viisas ja vanhurskas j. n. e., vaikkei järki sittenkään voi kyllin vahvasti pysyä siinä kiinni, kun se viisaudellaan alkaa käsitellä Jumalan hallitusta maailmassa. Sen vuoksi myöskin muutamat suuret miehet ovat niin häpeemättömiä, että ilmeisesti ovat joko kieltäneet tai tunnustaneet epäilleensä minkään Jumalan olemassaoloa. Muutamat, kun heiltä on kysytty ja heidän olisi pitänyt sanoa, mitä toki Jumala on, ovat tunnustaneet, että mitä kauvemmin ovat etsineet ja tutkistelleet, sitä vähemmin ovat voineet sitä sanoa.

Paljoa vähemmin voivat he **toiseksi** tietää ja sanoa, mikä mieli Jumalalla on meitä ihmisiä kohtaan, pitääkö hän varmaan huolta ja murhetta meistä, tai tahtooko hän kuulla ja auttaa meitä, kun huudamme häntä. Heissä vallitsee aina suuri ja tuskallinen epätietoisuus, tai sitten he vielä ajattelevat ylimielisyydessään – jota todellakin täytyy kauhistua – ettei Jumala välitä meistä kurjista ihmisistä. He siis ylönkatsovat sekä hänen vihansa että armonsa, niinkuin toisaalta taasen kaikkein viisaimmat filosofit ja runoilijat julkeasti ja avosydämisesti ovat sanoneet ja selvästi kirjoittaneet, ettei kukaan voi tietää, mitä Jumalalla on mielessä. Onhan tässä varma merkki siitä, ettei heidän uskonsa ja ajatuksensa Jumalasta ole oikea, sillä heidänhän täytyy itse

tunnustaa, että jos olisi varmaa, että heillä on oikea Jumala, joka pitäisi huolen heistä ja olisi heille suosiollinen, niin antaisi hän toki jonkun varmemman ja luotettavamman todistuksen sekä jumalallisesta olemuksestaan että tahdostaan eikä alati jättäisi heitä tuolla tavalla keikkumaan ja häilymään epä tiedossa.

Sen ohessa nähdään, kuinka erinkaltaista ja täynnä monenlaisia puolueita pakanain ja kristittömäin epäjumalaisuus aina on ollut ja vieläkin on, koska he eivät pysy yhdessä vaan juoksentelevat toisesta toiseen. He ovat keksineet tai hyväksyneet toisilta toisen uutuuden toisensa perästä ja kerskaavat ja esittelevät jumalanpalveluksena kaikkea, mitä ikänä ovat nähneet ja kuulleet. Kertomus Ap. Tek. 17: 16 sanoo ateenalaisista, jotka viisaudessa olivat kuuluisimmat kreikkalaisista, että P. Paavali heiltä löysi kaikenlaisia vieraita, uusia ja tuntemattomia jumalia ja jumalanpalveluksia sekä nuhteli heitä siitä. Sama oli roomalaisten laita; he kokosivat kaikenlaista epäjumalanpalvelusta koko maailmasta; he keräilivät niitä kaikista nurkista ja sopista, hyväksyivät kaikki mitä ikinä olivat muilta kuulleet tai nähneet ja rakensivat Roomaan temppelin, jota sanoivat kaikkein jumalain temppeliksi. He tahtoivat nimittäin omistaa kaikki jumalat, mitkä maailmassa löytyivät; ja ettei heiltä olisi puuttunut mitään jumalaa, josta ehkä eivät tietäneet tai jota eivät tunteneet, piti ne kaikki käsittämän siihen yhteiseen nimeen, jonka he panivat tälle temppelille.

Näin olemme mekin koko paavikunnan keralla tähän asti tehneet ja ottaneet käytäntöön kaikenlaisen epäjumalanpalveluksen, mitä on harjoitettu vainajien ja niin monien tuntemattomien pyhimysten kanssa, jotka kuitenkin lienevät olleet pyhästä nimestään huolimatta mitä pahimpia roistoja. Niin, varsin paljon on määrätty itse keksittyä jumalanpalvelusta, pyhiinvaelluksia, veljeskuntia,

munkkistoja j. n. e. Aina on hyväksytty uutta uuden päälle ja kaikki mitä häpeemätön munkki ja kalottiveli on rohjennut esittää, johon kaikkeen me emme ole tietäneet mitään muuta perustusta kuin heidän lorunsa. Sellainen ei nyt ainoastaan ole epävarmaa ja perusteetonta, vaan se on myöskin revitty ja hajotettu moniin puolueisiin ja eriseuroihin samoin kuin pakanainkin kesken, sillä toinen vetää sinne toinen tänne; toinen ryhtyy siihen toinen tähän, ja kun yksi pyrkii eteenpäin, uskoo ja opettaa toinen taaksepäin. Yhtä kaikki ja huolimatta näin monenlaisista eroavaisuuksista ja puolueista ovat he kuitenkin hyvin yksi mielisiä siinä, että rakentelevat omille epävarmoille unelmilleen ja luuletuksilleen ja käyttävät siinä suhteessa toinen toisiaan hyväkseen, vaikkeivät muuten rehikkään samallaisilla hullutuksilla. Näinhän on tähän asti ollut laita munkkien ja pappien välillä, joista kummatkaan eivät suvaitse toisiaan, vaan jokainen on tahtonut pitää omat tapansa ja yhdistyksensä parhaina, vaikka sentään suurin joukoin suostuivat asumaan jossain kaupungissa, kylässä tai pitäjässä. Sama oli laita roomalaisten epäjumalien; vaikka he kokoilivat niitä kaikista maista ja vaikka ne sangen erilaisia ja suurimmassa määrässä toisillensa päinvastaisia, saattoivat ne kuitenkin viihtyä ja antautua kumarrettavaksi yhdessä ainoassa kaupungissa toinen toisensa keralla. Niin ne tekivät ja niin tekevät kaikki heidän kaltaisensa. Vaikkakin puolueet ja epäjumalat ovat monen kaltaisia ja eripuraisia keskenään, ovat he kuitenkin yksimielisiä siinä, että käsi kädessä vainoovat evankeliumin oikeata oppia.

Siten oli sekä Roomassa että Kreikassa. Niin monta ja monen kaltaista epäjumalan pappia ja kumartajaa kuin siellä olikin, eivät he kuitenkaan voineet kärsiä yhtä ainoata Kristusta. Niin pian kuin hän tuli evankeliumineen ja saarnasi oikeata Jumalan tuntemis-

ta, niin kaikki epäjumalten palvelijat raivosuivat ja hurjistuivat, ja mihin tahansa hän tuli, siinä nostatti perkele myrskynsä ja aaltonsa, tulensa ja miekkansa, tahtoen ajaa kristityt ynnä Kristuksensa kanssa pois koko maailmasta, sillä siinä ja siitä asiasta kävi maailma heille liian ahtaaksi, sillä hän paljasti heidän valheensa ja saattoi heidät häpeään. He eivät voineet ollenkaan kärsiä häntä eikä hänen palvelijoitaan kerallaan. Kuitenkin oli heidän pakko vastoin tahtoaan kärsiä häntä, vieläpä vihdoin, vaikka mitä rajummin vainosivat ja myrskyilivät, riehuivat ja raivosivat, kukistua maahan epäjumaliseen, samoin kuin perkele myrskyilmoineen ja laineineen tässä taittoi sarvensa Herraan Kristukseen ja joutui häpeään.

Olkoon tämä nyt puhuttu evankeliumimme tärkeimmästä kohdasta, nimittäin kuinka Kristus siinä osoitetaan ja saarnataan meille sekä totisena Jumalana että totisena ihmisenä, ja kuinka tämä kristillinen usko yksin on oikea, ainoa, vanhin ja pysyväinen usko, jolla hamasta maailman alusta on luotettavat todistukset Jumalasta hänen sanassaan, joten se siis on näytetty oikeaksi ja totiseksi, samalla kuin se myöskin on harjoitettu ja koeteltu monenlaisissa ahdistuksissa. Kuitenkin pitää se voitokkaasti paikkansa kaikkia perkeleen ja hänen helvetinporttiansa myrskyjä ja raivoilemisiä vastaan. Se onkin juuri sen oikea väri ja tunnuskin, että sen aina täytyy olla sodassa ja ahdistuksessa.

Koska sitä vastoin muita uskontoja ja uskonoppeja jokapäivä sommitellaan uusien ihmisten oman mielen mukaan ilman Jumalan todistusta ja ilmoitusta, niin ovatkin ne sitä laatua, ettei mitään vainoa eikä vastustusta nouse niitä vastaan. Ovathan ne kaikki senkaltaisia, että kaikin tavoin vastustavat, ylönkatsovat ja pakenevat ristiä ja kärsimystä, sekä hyväksytään ja vaikuttavat maailmassa ai-

noastaan sentähden, että antavat harjoittajilleen rauhaa, lepoa, hyviä päiviä, kunniata ja etuja ja palvelevat heidän vatsaansa. Sen vuoksi jättääkin perkele tuollaiset epäjumalan palvelijat omina käytyreinään rauhaan, niin etteivät he uskonsa ja jumalanpalveluksensa tähden kärsi mitään vaaraa eikä vastusta maailman puolelta. Heille täytyy auringon paistaa kirkkaasti, ei tuuli eikä laineet saa liikkua, vaan kaiken veden täytyy heille olla tyynenä. Hän pysyy rauhallisena tuulispäineen ja kolisevine aaltoineen ja antaa ihmisten levossa olla, kunnes Kristus haaksinensa tulee merelle, jolloin kaiken täytyy yhtyneenä rynnistää hukuttaaksensa tämän pienen haahden.

Lyhyesti: Tällä kuvataan sitä, että tuon pienen joukon, jossa Kristus on ja joka pitää hänen puoltaan tässä maailmassa, täytyy kestää hirmuista ahdistusta, jopa niinkin hirmuista, että aallot loiskahtelevat aluksen yli. Näinhän on perkele isiemme ja edeltäjiemme aikana aina alusta alkaen tehnyt ja siinä käyttänyt hyväkseen maailman korkeinta valtaa ja voimaa, niinkuin esimerkiksi ensin Egyptin kuningaskuntaa, sitten babylonialaisia ja persialaisia, sitten kreikkalaisia ja Rooman keisarikuntaa. Nämä ovat olleet niitä myrskytuulia ja aaltoja, joita hänen on täytynyt käyttää siinä tarkoituksessa ja joiden on täytynyt palvella häntä sitä varten, että hän olisi voinut vainota tätä meidän uskoamme ja oppiamme. Hän ajellee niitä niin, kuin niillä ei olisi hänen hallituksessaan mitään muuta tehtävää, kuin että olisivat olemassa ainoastaan raivotakseen Kristusta vastaan, niinkuin meilläkin nyt on rajuilmamme ja aaltomme kestettävänä paavilta, turkkilaisilta ja juutalaisilta.

Kylläpä on suurta syytä ihmetellä, että toki maailma kaikissa tuulissaan ja aalloissaan, se on: opettajissaan ja hengissänsä ja maallises-
sa vallassaan, on niin avulias ja kuuliainen perkeleelle, ettei ollenkaan tahdo kuulla eikä

kärsiä Kristusta ja hänen sanaansa, vaan hyökkää heti sitä vastaan kiljuen ja karjuen. Eikä se kuitenkaan voi syyttää häntä siitä, että hän tahtoo tehdä mitään väkivaltaa tai vääryyttä tai opettaa mitään pahaa ja vahingollista. Päinvastoin se kuulee hänen tarjoovan maailmalle kaikkea hyvää ja tahtovan auttaa sitä, jotta se pääsisi hädästään ja surkeudesta, vieläpä antavan vapaaehtoisesti verensäkin sen hyväksi ja lahjoittavan sille kaikkia, mitä hänellä on. Mitäpä syytä näin ollen on maailmalla, miksi se ei ota häntä vastaan ja miksi se vielä mitä katkerimmin häntä vainoo?

Onko se niin pahasti tehty, että saarnaan, että Kristus on sinun edestäsi kuollut, astunut ylös taivaaseen ja istuu Isän oikealla kädellä tehdäksensä sinut Jumalan lapseksi ja ijan-kaikkisen elämän perilliseksi, koska keisarien, kuningasten, ruhtinasten ja koko maailman täytyy niin hirmuisesti raivota sitä vastaan sekä vainota, ajaa maanpakoon ja murhata viattomia ihmisiä? Ethän sinä sen kautta mitään menetä vaan paljoa enemmän saat. Kristus antaa sinun pitää ruumiisi ja omaisuutesi, rahasi ja kunniasi, ja kaupan päälliseksi antaa hän sinulle ijan-kaikkisia lahjoja. Niin, mitä vahinkoa sinulla siitä olisi, vaikka et mitään saisikaan, että antaisit hänen evankeliuminsa kulkea rauhassa tietään, niin että jokainen haluava voisi sen ottaa vastaan. Kärsitäänhän paljon muutakin, jota kuitenkin oikeuden mukaan pitäisi rangaista ja olla kärsimättä.

Niin, sanot sinä, se riistää minulta kaupunni ja tukanpeitteeni. Rakkaani, jos niihin niin ihastunut olet, niin pidä ne kaikin mokomin. Niin, se ottaa minulta messuni, anekirjani ja kaikki tulolähteeni, niin ettei niitä enään pidetä minään eikä kukaan niistä anna mitään minulle kuten ennen. Vai siinä se reikä onkin! No sitten perkele sinut paikatsoon! Siis kuu-

len taudin olevan siinä, että sinä vatsasi ja ahneutesi tähden tahdot pitää ihmiset niin vangittuina, että heidän täytyy uskoa sinun valheesi (sillä sinä itse tiedät ne pelkiksi valheellisiksi keksinnöiksi), vaikka sinä muuten Jumalan avulla ja hyvällä omallatunnolla voisit elättää itsesi ja pitää omaisuutesi, kunhan et vaan käytä sitä Herraasi, Opettajaasi ja Mestariasi vastaan vaan olisit hänelle kuuliainen ja edistäisit hänen sanaansa.

Mutta kaikki tyyni johtuu, kuten sanottu on, ilkeästä perkeleestä, joka myrskyineen ja hyökyvine aaltoineen noin alkaa pauhata, raivota ja tuhota, milloin ja missä vaan Kristus opetuslapsineen tahtoo olla maailmassa. Näitä ei hän voi kärsiä, vaan silloin nostattaa hän heti rajuilmansa, se on: yllyttää valhehenkensä, lahkonsa ja puolueensa, kuohuttaa vesiaaltonsa ja laineensa, se on: kiihottaa hirmuhallitsijoitansa tottelemaan tässä itseään, maailman ruhtinasta, niinkuin he halusta tekevätkin. Vaikka he muutoin ovat keskenään eripuraisia ja toisiaan vastaan, niin että toinen tuuli puhaltaa ja kiittää sinne toinen taasen takaisin ja toinen aalto törmää toista vastaan toista kohdatessaan, niin täytyy niiden kuitenkin yksimielisesti palvella häntä Kristuksen haaksea ahdistettaessa, vaikka heillä kuitenkaan ei ole mitään syytä häntä vastaan. Eihän hän ala mitään toraa eikä meteliä vaan istuu rauhallisena haahdessaan, vieläpä nukkuukin päälliseksi ja antaa opetuslastensa purjehtia hiljaista vauhtia; kuitenkin raivostuu perkele niin, ettei saa mitään lepoa eikä rauhaa, ennen kuin on nostattanut kaikki tuulet ja laineet tätä alusta vastaan.

Niin se käy; ja minne ikänä tämä Jumalan ainokainen poika tulee maailmassa joukkoineen, joka on samaa uskoa, mitä Aadam, Eeva, Set, Henok, Noa ja Aabraham ovat saarnanneet, siinä muuttuu hän niin hurjaksi ja raivoiseksi, että on rikki repeämäisillään ja pul-

listumaisillaan nahastaan ulos, vaikkemme saata aikaan mitään puoluetta tai eksytystä emmekä kapinata. Me saarnaamme ainoastaan yksimielisesti sitä, mitä rakkaat isät, profeetat ja apostolit ovat saarnanneet, nimittäin että on yksi usko ja syntein anteeksi antamus, yksi kaste, armoateria, rukous, toivo ja elämä. Me emme ota heiltä mitään, emme kotia ja kontua, emme rahaa, emme etuja, ja me tahdomme pitää rauhaa ja ystävyyttä heidän kanssaan. Kuitenkaan ei saada heidän kanssaan sovintoa aikaan eikä voida heitä lepyttää. Vaikka ei heillä itsellään ole ennen ollut mitään yksimielisyyttä keskenään, niin he kuitenkin lyöttäytyvät nyt kaikki yhteen ja vastustavat meitä yhtenä miehenä. Kaikkea jumalatonta menoa voivat he kärsiä ja sietää, mutta ainoastaan Kristittyjen uskoa ja saarnaa on heidän mahdoton kärsiä, joka sanoo, että Jumalan Poika on Vapahtajamme sekä että meillä ainoastaan häneltä ja hänessä on ijan-kaikkinen elämä ja kaikki.

Mutta huomaappas tässä perkeleen ilkeä viekkaus ja kavaluus, ja kuinka hän valitsee ajan ja tilaisuuden käydäkseen Kristuksen ja hänen opetuslastensa kimppuun. Kun nimittäin Kristus asettuu heikoksi ja voimattomaksi ja hänen opetuslapsensakin ovat sitä paitsi heikkoja ja helposti peljästyviä, niin silloin on hänellä paras tilaisuus raivota ja hyökätä heitä vastaan. Juuri tässä, nähdessään Kristuksen olevan opetuslapsineen haahdessa merellä, katsos, silloin nostattaa hän myrskyn ja aallot, varsinkin kun Kristus alkaa nukkua, antaa apostolien itse sekä hoitaa että ohjata ja tekeytyy, kuin ei hän välittäisi heistä eikä enään tietäisikään heistä, niin, aivan kuin olisi hän ajattele mattomasti pannut itsensä ja heidät vaaraan. Tämän näki perkele heti ja että opetuslapset tässä olivat yksinään; sitä käytti hän hyväkseen eikä vitkastellut käydessään heidän kimppuunsa, kun näki heidät ole-

van heikkoja ja yksikseen jätettyjä. Hän ajatteli, että oli nyt saanut heidät satimeen ja kynsiinsä ja luuli sen vuoksi voivansa tuota pikaa, ennen kuin he mitään aavistivatkaan, hukuttaa ja tuhota heidät tai ainakin vahingoittaa ei ainoastaan heitä vaan myöskin Kristusta, joka nyt makasi ja nukkui eikä pitänyt tapauksia silmällä.

Perkeleen tapa on se, että hätyyttää kristittyitä juuri siinä paikassa ja sillä ajalla, missä ja milloin he ovat heikoimpia ja hän helpoimmin voi peljättää ja ampua heitä. Lisäksi tulee sitten se, vieläpä heidän heikkoutensa ja peljästyksensä juuri sen vuoksi syntyikin, että Kristus tekeytyy niin heikoksi eikä näytä välittävän mitään heistä, koska ei tee mitään muuta kuin nukkuu omassa ja heidän suurimmassa hädässään ja vaarassaan ja antaa heidän neuvotta ja avutta työskennellä ja murehtia turhaan, kunnes he tulevat sellaiseen ahdistukseen, että alkavat pitää eloaan ja elämänsä menetettynä ja huutaa, että ellei apua pian tule, täytyy heidän hukkuu.

Näin on aina kristikunnan laita, kun se joutuu ahdistuksiin. Perkele on valppaasti väjymässä; ja kun hän näkee, että kristityt ovat muutoin heikkoja, että heillä on joku raskas taakka ja vaikea työ ja että Kristus samalla näyttää heikolta, ikäänkuin hän ei näkisi eikä kuulisi eikä tekisi vähääkään vaan antaisi heidän tehdä kaikki tyyni, silloin iskee sielun vihollinen alas heihin kuin nuoli luullen, että voi riistää heiltä heidän turvansa ja tuhota heidät, ennen kuin vähääkään tietävät. Sillä hän tietää, että ellei Kristus itse väkevyydessään ja voimassaa ole saapuvilla, niin hän pääsee voitolle, ja voi heissä herättää sellaista peljästyä ja hämmästyä, sekä tehdä heitä niin neuvottomiksi ja hätäntyneiksi, etteivät tiedä minne mennä ja ovat epäilykseen lankeemaisillaan. Tämän sallii Kristus ja antaa heidän joutua ää-

rimmäisimpään hätään, että he hyvin havait-
sisivat ja kokisivat oman heikkoutensa.

Mutta meidänkin tulee tästä oppia Her-
ramme Kristuksen menetystävän olevan aina
sellaisen, että kun hän tahtoo pelastaa ja aut-
taa, hän aina ensin menettelee ja käyttäytyy
siten, että sallii hädän tulla suurimmilleen
voidakseen sitten sitä suloisemmin ja mahta-
vammin osoittaa voimakkaan apunsa ja ajaa
meitä huutamaan ja rukoilemaan itseään, jotta
usko siten harjaantuisi ja vahvistuisi ja me
saisimme kokea, kuinka hän armossa ihmeel-
lisesti voi auttaa ja, kuten Ps. 9 sanoo, sove-
liaalla ajalla. Sen ohessa hän myöskin tahtoo
näyttää meille, ettei vika ole hänessä, kuin ei
hän tahtoisu auttaa tai kuin olisi hän sen vuok-
si voimaton, että perkele niin kiivaasti ja hir-
muisesti raivoo ja riehuu, vaan että se tapah-
tuu ainoastaan meidän epäuskomme tähden ja
syy siis on meidän epäuskossamme, kuten
Kristus tässä nuhteleeikin opetuslapsiaan sa-
noen: **Te heikkouskoiset, miksi te olette pel-
kurit?** Hän tahtoo näin opettaa meille taiton-
sa ja sen oikean viisauden, jolla hän voittaa
perkeleen ja tekee hänen ilkeät juonensa ja
vehkeensä tyhjäksi. Hän nimittäin antaa hä-
nen aivan suurella ja hirmuisella myrskyllä
käydä itsensä ja kristittyjensä kimppuun, te-
keytyy silloin niin heikoksi, kuin ei hän voisi
estää eikä vastustaa häntä, ja antaa hänen
päästä niin pitkälle, että laineet loiskahtelevat
haahden yli ja huuhtelevat koko alusta. Sil-
loin ajattelee perkele, että on jo saanut hänen
haaksineen päivineen valtaansa ja ettei hän
muka nyt enään voi päästä häntä pakoon, ja
silloin eivät itse opetuslapsetkaan voi muuta
nähdä eikä tuntea, kuin että huutavat sanoen:
Herra, me hukumme!

Mutta kuuluu: kavahta, sinä perkele, tätä
Herraa Jeesusta, kun luulet hänen nukkuvan
ja kuorsaavan tai kun hän ei ole näkevinään,
kuulevinaan, tietävinään eikä kykenevinään

mihinkään. Kun hän näyttää aivan heikolta,
tietämättömältä ja voimattomalta, ja kun per-
kele tulee niin lähelle häntä, että käy hänen
kimppuunsa kuin tahtoisu niellä hänen ja koko
hänen kirkkonsa, silloin täytyykin hänen herä-
tä ja antaa nähdä ja kuulla, ettei perkele mie-
lensä mukaan saa vajottaa ja hukuttaa häntä ja
hänen alustaan. Kesken suurinta vaaraa ja hä-
tää, kun näyttää siltä, kuin olisi hän liian kau-
van viipynyt ja antanut perkeleen saada liian
suuren vallan, osaa ja tietää hän kääntää asian
toiseksi. Hänen ei tarvitse mitään muuta kuin
herätä ja katsoa, kuinka perkele on alkanut
myrskytä ja meluta. Silloin ei hänellä ole
muuta vaivaa kuin yhdellä sanalla viitata ja
uhata, niin, kerran vaan viitata yhdellä ainoal-
la sormellaan, jolloin perkeleen kaikkine raju-
ilmoineen ja aaltoineen täytyy tyyntyä ja sei-
sahtua.

Tätä tahtoisu rakas Herra halusta opettaa
meitä uskomaan ja käsittämään, ettemme olisi
niin pelkureita ja neuvottomia hädässä, vaan
että olisimme hyvässä turvassa ja ilman tus-
kallista murhetta perkeleen raivotessa, vaikka
hän koettaisikin kaikella kavaluudellaan ja
voimallaan käydä kimppuumme meidän hei-
koimpana hetkenämme. Herra Kristus osoittaa
meille myöskin tässä omalla esimerkillään,
kuinka hän on niin aivan huoleton ja pelvoton
vihollisensa suhteen, kaiken sen vallan ja ka-
valuuden suhteen, että näyttää purjehtivan
liiankin turvallisena ja ikäänkuin varomatto-
masti edelleen. Olisihan hänen pitänyt ja hä-
nen voinut edeltäpäin tietää, niinkuin hän toti-
sesti tiesikin, mitä perkeleellä oli mielessä
häntä kohtaan sekä kuinka hän joka silmänrä-
päys etsi tilaisuutta, kuinka ja missä olisi voi-
nut saada jotain aikaan häntä vastaan, varsin-
kin merellä, jossa hän voi meluta myrskyllä ja
aalloilla.

Koska hän nyt tämän tiesi, niin voisi näyt-
tää siltä, kuin ei hänen olisi pitänyt olla niin

ajattelematon tai niin uhkarohkea kuten hän tässä näyttää olevan, sillä hän laskeutuu vielä levollekin laivan perään nukahtaaksensa oikein hyvästi, aivan kuin ei mitään vaaraa olisi ollut peljättävissä ja ikäänkuin ei perkele olisi tietänyt tai voinut yrittää mitään häntä ja hänen opetuslapsiaan vastaan. Kaiken tämän tiesi hän sangen hyvästi ilman toisten neuvoja ja muistutusta, mitä hänen piti tehdä; mutta hän ei kuitenkaan pelännyt eikä välittänyt perkeleen kavaluudesta ja vihasta, vaan oli hämmästyvätön ja rohkea sekä varma siitä, että perkeleen oli oleva pakko jättää hänet vahingoittamatta ja hukuttamatta, vaikka tämä olisi koettanut ja tehnyt kaikki, mitä tiesi ja saattoi. Sen vuoksi ei hän tahtonut lyödä laimin nukkumista ja ruumiinsa lepoa, jota hän silloinkin hyvästi tarvitsi, sillä hän tiesi, että hänellä oli Jumala ja Isä, joka piti murheen hänestä ja joka oli suojeleva ja varjeleva hänen perkeleeltä ja kaikilta muilta vihollisilta.

Kaiken tämän tekee hän meille opiksi ja esikuvaksi herättääkseen ja vahvistaakseen näin meidän uskoamme, ettemme kovin suuresti hätääntyisi, surisi tai kuoliaaksi peljäsytisi, kun johonkin hätään ja vaaraan olemme joutuneet ja perkele ahdistaa ja asettaa pauloja meille tai äkkiarvaamatta yllättää meidät niin hirveässä ja peljättävässä muodossa, kuin tahtoi hän meidän hukuttaa yhdessä silmänräpäyksessä, jommoisena hän tässä esiintyy opetuslapsille. Koska me tiedämme, että meillä on Kristus luonamme uskomme haahdessa, niin älkäämme suinkaan epäilkö sitä, että hän sekä voi että on pelastava meidät. Niin kauvan kuin Kristuksella itsellä on valta perkeleen yli, niin kauvan mekin voimme pitää puoliamme häntä ja hänen valtaansa vastaan. Sen vuoksi nuhtelee hän tässä opetuslastensa epäuskoa, joka tekee heidät niin pelkureiksi ja hämmästyneiksi; hän sanoo: **Te**

heikkouskoiset, miksi te olette pelkurit? Aivan kuin olisi sanonut:

Kuulkaa! Oletteko te minun opetuslapsiani, ja kuitenkin teillä on niin vähäinen usko? Ettekö näe, että minä olen teidän luonanne, jota vaara uhkaa yhtä hyvin kuin teitäkin. Vai luuletteko te, etten minä ole mahtavampi, etten tiedä, etten tiedä tai en voi mitään tai ettei minulla ole selvillä, mitä perkeleellä on mielessä teitä ja minua vastaan; tahi luuletteko, että hän nykyään on tullut niin ylivaltiaaksi, kuin hän luulettelee?

Tuollaista epäuskon epäröimistä, pelkoa ja epäilemistä nuhtelee hän tämän kautta myöskin meissä kaikissa, jotka, niin kohta kun perkele alkaa hurjan raivoilemisensa meitä vastaan ja Kristus tekeytyy noin heikoksi, arvelemme kaiken olevan menetettyä ja täytyvämme hukkaa. Oi jospa oppisimme silloin ajattelemaan tätä evankeliumia sekä painamaan tämän kuvan sydämiimme, kuinka rakas Herramme tässä purjehtii pienessä aluksessa, ja kuinka perkele alkaa hirmuisesti riehua, sillä aikaa kuin Kristus nukkuu sikeintä untaan, sekä kuinka hän huuhtelee aalloillaan laivaa, niin että ne sen melkein kaatavat ja pettävät, mutta kuinka hänen kuitenkin täytyy olla se hukuttamatta, kunnes Herra herää ja yhdellä sanalla asettaa tuulen ja meren, niin että niiden on pakko tyyntyä.

Vaikka meidän heikkoudessamme täytyykin kokea uskomme pelkuriutta ja arkuutta, sillä emmehän luonnosta muutakaan voi, niin tulee meidän kuitenkin olla niin viisaita, että juoksemme Kristuksen tykö, huudamme ja herätämme hänet rukouksella ja avunpyynnöllä. Sillä hän tekee tässä myöskin tiettäväksi, että hän halusta kuulee heikon uskon huudon ja pyynnön, jonka vuoksi myöskin P. Paavali Room. 8: 29 sanoo sitä **huutamiseksi Hengessä, joka auttaa meidän heikkouttamme ja rukoilee meidän edestämme sanomatto-**

milla huokauksilla. Niin, koska me tunnemme heikkouttamme ja pelkuruuttamme, vaatii hän meiltä sitä, että turvallisesti huudamme hänen puoleensa, jolloin hän myöskin tahtoo auttaa ja vapahtaa meitä soveliaalla ajalla, sillä hän tietää, ettemme kuitenkaan voi muulla tavoin oppia uskomaan ja kokemaan hänen voimakasta apuaan kuin siten, että saattaa

meidät tilaisuuteen, jossa meidän täytyy huutaa ja rukoilla häntä. Vaikka hän kyllä ilman herätystämme ja huutoammekin voisi tukeuttaa ja asettaa perkeleen myrskyn ja raivon, tahtoo hän kuitenkin meidän herättämään ja huutamaan itseään, jotta voisimme uskoa, että hänen voimansa on mahtava ja voittamaton meidän heikkoudessamme. Amen.